

Nedenstående praksisfortælling illustrerer, hvordan den voksne sætter sig ind i barnets situation og tager barnets stemme seriøst. Samtidig viser eksemplet, at med få greb, kan den voksne skabe et børnefællesskab, hvor et barn, som føler sig i en udsat position bliver inkluderet i et nyt børnefællesskab – initieret af den voksne.

Det er formiddag, en voksen kommer ind på stuen med en dreng der er trist, fordi hans venner som han legede ninjaer med, er gået i gang med en ny leg, som han ikke har lyst til at lege. Den voksne sætter sig op til bordet med farveblyanter og papir, drengen sætter sig ved siden af. Den voksne siger: "Ved du hvad, i næste uge skal vi på tur sammen med 3 andre børn." Hun nævner navnene på dem der skal med. "Der kan du være en ninja der finder hemmelige ting?" Drengen der endnu er lidt trist siger stille. "Så skal vi bruge et skattekort" Den voksne nikker og smiler: "Orh ja, god ide! Så har vi et skattekort til at finde en masse skatte" Herefter henvender den voksne sig til en dreng der sidder i sofaen nogle meter derfra, som også skal med på turen: "Har du lyst til at være med til at tegne skattekort?" Drengen svare "Ja, hvorfor?" Han kommer hen til bordet og sætter sig op. Drengen der fik ideen, begynder at forklare ham hvad de skal lave skattekort til, og at de skal på tur næste uge sammen med to andre, hvor han gerne vil være ninja.

Refleksioner:

I eksemplet ovenfor ses betydningen af at de voksne tager børnenes ideer, perspektiv og stemme seriøst. Børnene hver især, danner i samspil med den voksne og deres kammerat forståelse af dem selv, og deres egen værdi for fællesskabet. Det at blive hørt giver engagement til at deltage i fællesskabet, samt komme med inputs til hverdagen som præger eget rum og verden omkring dem.

Under turen med de fire børn og en voksen, smittede de to drenges engagement for skattejagten, af på de to andre børn der skulle med på turen. Som under turen også udviste ejerskab for skattekortet som de holdt på skift og fulgte.